

Lord Raffles

genaamd

Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE SCHAT OP CHEBUDA

N° 2658

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt
Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam
Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

DE SCHAT OP CHEBUDA

HOOFDSTUK I.

EEN VERHAAL VAN PHILEAS BAXTER

John Raffles bevond zich in een tamelijk neerslachtige stemming.

De lang gezochte Gentleman-inbreker, die zo handig tot nu toe alle listen en hinderlagen van Scotland Yard had weten te omzeilen, was pas een paar dagen geleden teruggekeerd uit de Verenigde Staten of, om precies te zijn, uit Alaska, waar hij in gezelschap van Charles Brand, zijn onafscheidelijke vriend en van James Henderson, zijn trouwe chauffeur, een paar avonturen had beleefd, die hij zich nog lang zou herinneren.

Charles Brand kende de reden van die neerslachtigheid en hij liet het maar

zo. Raffles had daarginds in de barre streken aan de Jukon, de vriendschap gesloten met een jonge pelsjager, Tom Hatters, en zijn jonge vrouw, Jessie Benston, en hij had hen een van die diensten weten te bewijzen, waarbij het leven op het spel staat en die niemand ooit kan vergeten.

Even voor zijn vertrek had de Grote Onbekende het moeten beleven, dat hij in tegenwoordigheid van die twee mensen, waar hij erg op gesteld was geraakt, beschuldigd werd van de diefstal van een grote hoeveelheid goudstof.

De beschuldiging was gegrond en Raffles, Brand en Henderson waren gevan-

kelijk weggebracht.

Maar Tom Hatters en Jessie vergaten niet, dat zij hun leven aan de goudrover te danken hadden.

Zij volgden de sheriff en zijn mannen, die de drie Engelsen naar de dichtstbijzijnde stad moesten overbrengen en wisten de gevangenen te bevrijden, ofschoon zij nu de ware aard van hun vriend kenden.

Met de «Sperwer», het wonderlijke vliegtuig van Raffles, dat hij zelf had uitgedacht en gebouwd, waren zij weer over de Oceaan gevlogen, op dezelfde manier als zij gekomen waren, maar Raffles bleef sinds zijn terugkomst in een sombere stemming.

Zodra hij weer terug was in het prachtige huis in de Cromwellstreet, waar hij onder de naam van Lord Aberdeen woonde, sloot hij zich op in zijn studeerkamer en kwam die dag niet meer te voorschijn.

Twee dagen later was Raffles weer verschenen, bleek, met een diepe rimpel dwars over het hoge, blanke voorhoofd.

Nog had Brand geen enkele opmerking gemaakt.

Hij hoorde hoe Raffles door de huistelefoon het bevel gaf, zijn lievelingspaard te zadelen en even later zag hij, terwijl hij voor het grote raam in de rookkamer stond, Raffles weggalopperen.

De jongeman zuchtte. Hij wist nu, dat zijn vriend uren zou rondrijden in een van de weinig bezochte parken, zonder ergens op te letten en niet eens opmerkend, hoe hij zijn paard afmatte.

Het was nu de derde dag na hun terugkomst.

De grote pendule op de schoorsteen in de werkkamer van Raffles, had juist acht slagen gegeven, en daar zaten de twee onafscheidelijke vrienden tegenover elkaar, ieder in een gemakkelijke stoel en rookten.

Zo zaten zij al bijna een half uur, zonder dat er iets gezegd werd, tot Raffles op zachte toon begon:

— Je hebt de laatste dagen weinig aan mij gehad, Charles.

— Ik geef toe, dat je wel een beetje teruggetrokken hebt geleefd, zei Brand zachtjes lachend.

— Ik was in gedachten nog daarginds, antwoordde Raffles zwaarmoedig. Ik zag weer de heldere ogen van dat lieve meisje, Jessie, en de verschrikte, ontstelde uitdrukking daarin, toen zij moest ontdekken, waarvan ik beschuldigd werd, terecht overigens. Het doet pijn, Charles, als men weken achtereenvolgend in het huis van brave mensen heeft gewoond, als men bijna vergeten heeft wie en wat men eigenlijk is, en er dan plotseling weer aan herinnerd wordt, als men er het minst op verdacht is.

— Ik heb je die opmerking wel eens meer horen maken, Edward, antwoordde Brand zacht. En dan heb ik telkens opgemerkt: Houd er dan mee op!

— En telkens heb ik geantwoord: Nee, riep Raffles bijna woest uit. Ik wil er niet mee ophouden! Eens zal er misschien een tijd komen, dat ieder menselijk wezen, zodra het geboren is, er zeker van kan zijn, dat het ook inderdaad zal kunnen leven, dat zijn bestaan niet een aaneenschakeling zal zijn van ontberingen, van honger en van ziekte. Maar zo ver zijn we nog lang niet. Nee, daar lijkt het nog niet erg op, voegde hij er verbitterd aan toe. De maatschappij kent nog altijd zijn klassen. De armsten strompelen voort in de tredmolen, vijftig, zestig, zeventig jaar, tot de dood komt en zij moeten vertrekken zonder spijt, uit een vreugdeloos leven.

— Je hebt gelijk, Edward, er wordt nog altijd te veel geleden hier op aarde, maar ben je soms niet wat onwillig? Vergeet je dan nog altijd de vooruitgang, die de mensheid in een halve eeuw vooral ook op sociaal gebied heeft gemaakt?

— O, zij is erg vooruitgegaan, de mensheid! riep Raffles met een schelle lach uit.

Plotseling stond hij vlak voor Brand stil en zei met een totaal veranderde stem:

— Je weet, dat ik al miljoenen verzameld heb, bij elkaar gestolen, zal de

wetgevende macht zeggen, die alleen maar vergeet een straf tegen het verwoesten van mensengeluk vast te stellen. Je weet waarvoor al dat geld gediend heeft en nog altijd dient. Ik besteed het om te helpen, waar ik kan, om onrecht goed te maken, om de laatste levensdagen van arme stumperds een beetje te verzachten, om zieken bloemen en geschenken te verschaffen, zodat ze weer wat van het leven kunnen genieten, om gewetenloze bankiers en woekeraars met hun eigen wapen te bestrijden. Je weet, hoe dit luxe leven mij soms de keel uithangt, als ik zie, hoe anderen zelfs niet het minste hebben, maar dat ik het moet doorzetten, om mijn rol te blijven spelen. Welnu, ik zal er mee blijven doorgaan, ondanks alles.

Hij was met een heftig gebaar weggelopen en liet zich nu weer in zijn stoel vallen, met een diepe haast kreunende zucht.

Nog geruime tijd bleven de twee vrienden zo zwijgend tegenover elkaar zitten.

Toen sprong Raffles ineens weer op. Hij scheen totaal veranderd te zijn. Zijn ogen schitterden weer met de oude gloed en op zijn gezicht lag de uitdrukking, die Brand goed kende, die van ontembare geestkracht en vastberadenheid.

— Kom laten we hier niet tegenover elkaar blijven zitten als uilen in doodsnood. Wij gaan direkt naar de Windsor-club en zullen daar wel een paar kennissen treffen, die ons de nodige afleiding zullen verschaffen...

Toen Brand op zijn kamer kwam, om zich te verkleeden, stond hij een ogenblik peinzend voor een schilderij, dat naast de schoorsteenmantel hing. Toen nam hij een kleine sleutel uit zijn zak, schoof het schilderij opzij en maakte de stalen deur van de muur-brandkluis open, die achter het schilderij verborgen was. Het was maar een kleine kast, bedoeld voor het opbergen van belangrijke papieren. Hij nam daaruit een map, die bij het openslaan enkele getypte vellen papier bleek te bevatten. Hij ging zitten en begon te lezen:

Apologie betreffende de levensopvatting van de gentleman-inbreker John Raffles, alias Lord Edward Lister, genaamd: de Grote Onbekende.

Laten wij voor eens en voor altijd vaststellen: Wie en wat is Raffles?

Deze tweeledige vraag is slechts gedeeltelijk te beantwoorden, want wie Raffles is, kunnen wij niet zeggen, ik niet en u niet... niemand!

Is hij afkomstig uit de heffe des volks, die omdat hij de armoede en ontbering aan de lijve heeft ondervonden, zijn leven gewijd heeft aan het doel de armen bij te staan? Of is hij de telg en erfgenaam van rijke ouders, die zijn gemakkelijk gekregen bezit besteed heeft aan werken van liefdadigheid en, toen zijn vermogen uitgeput was, dit aanvulde op een manier, die met de wetten in strijd was, alleen om de ongelukkigen te helpen?... Wij weten het niet... Het is onbekend en daarom is hij... de Grote Onbekende...

Maar nu: Wat is Raffles?

Deze vraag is gemakkelijker te beantwoorden, ofschoon niet in een paar zinnen. Ontegenzeggelijk staat vast, dat hij een gentleman is in zijn voorkomen en optreden als wat zijn diepste wezen betreft. Gekleed voor de wandeling, in sportcostuum of in rok voor een avondfeest, aan de lunch of aan het diner, altijd zijn zijn manieren die van een man van de wereld, die precies weet hoe het hoort en die daarin menigeen een lesje kan geven. Hij is vriendelijk en minzaam voor zijn vrienden en voor hen, die hij zijn achting waardig keurt, maar streng en onverbiddelijk jegens allen, wier daden hij afkeurt. Dan neemt hij het recht in eigen hand, veroordeelt en slaat toe zonder iemand te raadplegen; dan is hij rechter en beul in eigen zaak, waarbij hij zich alleen door zijn rechtvaardigheidsgevoel laat leiden. Dan negeert hij desnoods de wet, dan trotseert hij de officiële politie die hij altijd te slim af is, dan meet hij zich de rol aan van een soort Deus ex machina. Elk middel om zijn doel te bereiken pakt hij aan en dat zijn er vele. Hij kan alles, letterlijk alles. Hij is zowel ingenieur als chemicus, arts als apotheker, fotograaf als schilder, smid als instrumentmaker. Hij is onmetelijk rijk en vermeerdert nog steeds

zijn rijkdom, want wanneer hij een gewetenloos beursman, of een oplichter, of meervoudig miljonair bestraft door hem een deel van zijn misschien oneervol verworven vermogen af te nemen, dan gaat daarvan het grootste gedeelte naar hospitalen, kinderziekenhuizen en andere liefdadige instellingen, maar een gedeelte houdt hij om zich zelf en zijn kostbare huishouding in stand te kunnen houden en zich de middelen te verschaffen om de daden die hij noodzakelijk acht, te kunnen volbrengen. Hij heeft vliegtuigen, motorboten, motoren, snelle race- en luxe auto's, om zich met fabelachtige snelheid te kunnen verplaatsen. Hij is in het bezit van een heel arsenaal wapens, geweren, revolvers, stenguns, handgranaten, tot zelfs een licht veldkanon toe. Zijn motorjacht is gepantserd en ergens op een verlaten plek van de Engelse kust ligt in een donkere grot een duikboot tot zijn beschikking. Ook is hij, als een volleerd toneelspeler in het bezit van 'n grote voorraad pruiken, brillen, schmink, poeder, maskers en andere vermommingsmiddelen, als hij tijdelijk in de huid van een ander wil kruipen. Hij voelt zich evengoed als in de oneindige Gobi-woestijn, geniet thuis in het midden en in het verre Oosten, van zijn vakantie op Honolulu, in Florida en in Californië en oefent zijn rechtspraak uit in San Francisco, Chicago en New-York, net zo goed als in Parijs en Londen, welke laatste stad zijn eigenlijke verblijfplaats is en waar hij zich zowel in de hoogste als de laagste kringen, midden op de dag en bij nacht en ontij beweegt en waar toch eigenlijk niemand hem herkent. Want wie weet, dat graaf Palmhurst en Lord William Aberdeen, dat Lord Edward Lister en John Raffles één en dezelfde persoon zijn. Wie zou durven beweren, dat de kaarsrechte, grijze aristocraat in de loge van de opera, gisteravond, dezelfde man is als de ruwe, verdachte figuur met het losse haar, de ongeschoren wangen, de zwarte lap voor zijn oog en de vettige pet op één oor, die vandaag in Whitechapel op een slachtoffer schijnt te loeren en wie zou het in zijn hoofd durven halen, dat deze beide zo verschillende wezens identiek zijn aan de onberispelijke heer van middelbare leeftijd, met glanzend donkerbruin haar, dat aan de slapen iets begint te grijzen en

wiens heldere blauw-grijze ogen u schijnen te doordringen? Dat alles is John Raffles, de Grote Onbekende.

De enige, die dit alles weet en het hier in dit geschrift vastlegt, is ondergetekende, zijn vriend, vertrouweling en sekretaris en in zekere zin ook zijn biograaf, door al zijn daden en reizen en de avonturen, die hij daarbij beleeft, te noteren.

Bovenstaande verantwoording is, als getuigenis voor het nageslacht opgesteld door

Charles Brand, Sekr.

Nadat hij uitgelezen was, bleef Brand nog enkele ogenblikken voor zich uit zitten staren. Eigenlijk had hij het document, dat hij nog in de handen hield, niet hoeven te lezen, omdat hij het zelf opgesteld had en wel haast uit zijn hoofd kende. Toch had het lezen hem goed gedaan. Voor de zoveelste keer was het gevoel, dat wat zijn vriend deed, goed gedaan was, bevestigd en versterkt.

Hij borg het papier weer op, sloot de kast en trok zijn colbert en vest uit. Een wit overhemd lag klaar en na zich in avondtoilet te hebben gestoken, ging hij naar beneden, waar Raffles al op hem stond te wachten.

Zij hoefden niets anders te doen, dan hun overjassen te laten brengen.

Een ogenblik later kwam Gaston, de oude kamerbediende, met de kledingstukken binnen.

Het was zulk mooi weer, dat de vrienden besloten de afstand lopend af te leggen.

Het grote gebouw van de Windsor Club lag in de Oxford Street, een half uurtje van het huis in de Cromwellstreet.

Toen Raffles en Brand de ruime conversatiezaal van de Clun binnenkwamen, vonden zij daar een vrij groot aantal leden, die allemaal opkeken, toen de Vice-President Lord Aberdeen en zijn sekretaris binnenkwamen.

Velen stonden op om Raffles de hand te gaan drukken en hem naar de reden van zijn lange afwezigheid te vragen.

Raffles glimlachte en antwoordde dat hij op zijn landgoed in Schotland was

geweest, om zich persoonlijk te overtuigen van de vorderingen, die met de bouw van een nieuwe renstal gemaakt werden.

En daarna ging hij op zijn gewone plekje, dicht bij de grote, open haard zitten, en liet zijn blikken over de gezichten glijden van de leden, die daar op het ogenblik bij elkaar waren.

Eindelijk bleef zijn oog gevestigd op het brede, rode gezicht van een man met hoogblond haar, dat al begon te grijzen en op de schedel verdachte kale plekken vertoonde.

Die man was Phileas Baxter, de hoofdcommissaris van Scotland Yard, de bitterste vijand van John Raffles.

Deze keek hij een tijdje met een eigenaardige glimlach aan, waarvan Baxter niets zou hebben begrepen, al had hij hem ook opgemerkt, en daarna begon hij, nadat hij een verse sigaret had opgestoken, en zijn lange, gespieerde benen voorzichtig had uitgestrekt:

— Wel, mijnheer Baxter, hoe gaat het met de dievenvangerij? Hebt u nog al succes gehad tijdens mijn afwezigheid?

— Wij hebben daarover niet te klagen, mylord. We zijn erin geslaagd juist een dag nadat u vertrokken was, een paar gevaarlijke boeven te arresteren, die er hun beroep van maakten, banken te plunderen, op klaarlichte dag nog wel en met behulp van snelle sportwagens! Juist zoals indertijd Bonot, Carouy, Dieudonné, Garnier en consorten in Parijs.

— Als ik mij niet vergis, mengde zich nu een ander lid in het gesprek, heeft een zekere John Raffles een grote rol gespeeld bij de ontdekking van die schurken en is hij de eigenlijke oorzaak van hun arrestatie geweest.

Er klonk spot in de stem, maar Baxter deed net of hij het niet hoorde en antwoordde gemelijk:

— Zeker, het valt niet te ontkennen, dat die man, die ondanks dat een inbreker blijft, in zekere zin behulpzaam is geweest bij die arrestatie.

Toen begon Raffles weer:

— Vergis ik mij, mijnheer Baxter, of was u juist bezig met een belangrijke mededeling, toen ik het gesprek stoorde?

— Baxter deed ons inderdaad een interessant verhaal, liet een van de heren zich horen. Hij zal graag nog een beginnen, als u het vraagt, mylord.

— Nu, dan doe ik dat bij deze, zei Raffles, zijn grijze ogen half dichtknijpend, en door de rook van zijn sigaret heen, de hoofdcommissaris aankijkend.

— Nu dan, ik kreeg vanmorgen bezoek van een jongeman, die er zich over kwam beklagen, dat er in drie opeenvolgende nachten bij hem was ingebroken, begon Baxter.

Dadelijk was Raffles een en al aandacht.

— Drie keer in drie nachten? vroeg hij verwonderd. Dus de inbrekers hadden de eerste nacht niet alles kunnen weghalen?

— De eerste nacht hebben zij juist helemaal niets weggehaald, mylord, riep Baxter triomfantelijk uit, verheugd, dat hij de belangstelling van Lord Aberdeen had kunnen wekken.

— Ah, ze werden dus verrast? vroeg Raffles verder.

— Helemaal niet. Douglas Prince, zo heet de man, had totaal niets gehoord!

— Zozo, dat kan wel een merkwaardige zaak blijken te zijn, antwoordde Raffles, nu met werkelijke belangstelling. Maar laat ik u niet meer in de rede vallen.

— Prince woont ergens in een van de voorsteden, als ik het goed onthouden heb in Kilburn. Het is niet zo bijzonder moeilijk zijn huis binnen te dringen, want het ligt een eind van de straat, en aan de andere kant staan kleine huizen met tuinen, vanwaar men vrij gemakkelijk over de schutting in zijn eigen achtertuin kan komen.

— Hij is zeker rijk? vroeg nu Charles Brand, die dichterbij was gekomen en het begin van het verhaal juist had opgevangen.

— Niet wat men rijk noemt, mijnheer Brand. Hij heeft een fortuintje en dat is alles.

— Had hij dat geld thuis?

— Nee, het stond op de bank. De eerste nacht kwamen de inbrekers binnen door een raam gelijkvloers, aan de voorkant van het huis, dat dicht in de

schaduw ligt vanwege de zware bomen en het struikgewas in de kleine voortuin. Dat raam werd natuurlijk de volgende ochtend geforceerd gevonden. De boeven waren in de werkkamer van Prince geweest, en daar lag alles overhoop, maar gestolen was er niets.

— Vreemde inbrekers! mompelde Raffles half voor zich heen.

— Dat mag u wel zeggen, mylord! riep Baxter uit. Natuurlijk deed Prince zodra hij de inbraak ontdekt had, aangifte bij het bureau van zijn wijk, en vertelde daar wat er gebeurd was. Men stuurde rechercheurs en die konden niets anders constateren, dan dat de inbrekers alleen in de werkkamer waren geweest en aan de brandkast gepeuterd hadden, en ook aan een andere kast, die ze ook al hadden weten open te krijgen en blijkbaar grondig hadden doorsnuffeld. En de volgende nacht kwamen ze terug.

— Hoe weten de rechercheurs, dat het er meer dan één geweest moet zijn? vroeg Raffles.

— Zij vonden de indrukken van twee verschillende schoenen in de weke aarde voor het huis, antwoordde Baxter.

— Hoe kwamen zij nu binnen?

— Door hetzelfde raam. Natuurlijk dacht Prince er geen sekonde aan, dat de kerels terug zouden komen en u kunt zich dus voorstellen, toen hij de volgende

ochtend zijn werkkamer binnenkwam, de brandkast was geopend en de inhoud, ongeveer honderd en tien pond sterling, was gestolen, hoe verwonderd hij was.

— Wel, dan was de tweede keer tenminste niet helemaal zonder resultaat, zei Raffles op eigenaardige toon. Maar ze waren blijkbaar niet tevreden, want ze kwamen weer terug, is het niet zo?

— Ja Mylord, de volgende nacht, antwoordde Baxter en hij keek de kring van de leden rond, om van zijn belangrijkheid al vertellend te genieten.

— En brachten zij nu enige variatie in hun programma? vroeg Raffles.

— Ze hadden het nu blijkbaar op de secretaire voorzien, een oud degelijk meubel, want het ding was opengebroken en alle laden waren opengeschoven of lagen op de vloer en alle papieren waren er uitgehaald. Natuurlijk dachten de rovers daar ook nog geld te vinden.

— Natuurlijk, herhaalde Raffles met een effen gezicht.

Baxter keek nog eens triomfantelijk rond en vroeg toen alsof hij persoonlijk verantwoordelijk was voor deze reeks inbraken:

— Wel, wat zeggen de heren daar wel van?

— Het is zeker een merkwaardige zaak, merkwaardiger dan op dit ogenblik valt te zeggen, zei Raffles rustig en stak een nieuwe sigaret op.

HOOFDSTUK II.

HET BUREAU VAN DOUGLAS PRINCE

Een half uur nadat Baxter het verhaal van de drievoudige inbraak had gedaan, waren Raffles en Brand weer op weg naar huis.

Zodra zij op straat stonden begon Raffles:

— Ik wil dadelijk een aanstelling bij Scotland Yard, als Baxter ook maar in de verste verte vermoedt welke belangrijke mededeling hij net heeft gedaan. De man begrijpt blijkbaar absoluut niet, dat er veel meer achter die drie inbraken zit, dan men op het eerste gezicht zou zeggen.

— Ja, vreemd is het zeker, antwoordde Brand.

— Vreemd, omdat wij de beweegredenen nog niet kennen, maar als wij die wel wisten, dan zou de handelwijze van die inbrekers ons waarschijnlijk heel eenvoudig en begrijpelijk voorkomen. Zij zochten niet in de eerste plaats naar geld in dat huis, dat is duidelijk.

— Maar wat dan, als het geen geld is? vroeg Brand.

— Het was natuurlijk iets erg onbelangrijks, anders zouden ze niet drie keer teruggekomen zijn, op gevaar af van arrestatie of een revolverkogel tussen de ribben te krijgen.

— Maar, als zij daar iets bijzonders kwamen zoeken, laat ons zeggen een of ander document, een brief, een stuk papier van waarde, dan moet Prince dat toch ook weten, hield Brand aan.

— Dat is nog zo zeker niet, antwoord-

de Raffles rustig. Het is wel eens meer voorgekomen, dat iemand iets in huis had, zonder er het flauwste vermoeden van te hebben, bijvoorbeeld in een of ander meubelstuk. Herinner je je, dat Baxter sprak over een hele oude secretaire?

— Je denkt dus, dat die mannen die secretaire meer speciaal hebben onderzocht in de hoop of misschien wel de verwachting, dat zij er een stuk van waarde in zouden vinden?

— Inderdaad. Maar hoe het ook zij, wij zullen het binnen niet al te lange tijd weten.

— Hoezo?

— Wel, ik interesseer mij voor dergelijke nachtelijke onderzoeken, meestal valt er wat uit te leren en mee te nemen. Wij moeten die Prince eens zien te spreken.

— Als Lord Aberdeen en zijn sekretaris?

— Nee, als gewone particuliere detectives of iets dergelijks!

— Weet je waar de man woont?

— In Kilburn. Baxter noemde de straat niet en het is al heel mooi, dat hij tenminste de wijk heeft onthouden. Maar die straat is gemakkelijk te vinden en dan, morgen zullen de kranten wel de nodige bijzonderheden brengen.

Dat had Raffles goed gezien, want de dag daarop bevatten de meeste bladen een bericht over de drievoudige inbraak bij Douglas Prince.

Daarin stond ook de naam van de straat vermeld: Canterbury Road.

Van dit ogenblik af aarzelden de beide vrienden geen ogenblik. Dadelijk na het ontbijt gingen zij naar hun slaapkamer en vermomden zich. Zij zouden Prince bezoeken als particuliere detectives.

De weg van de Cromwellstreet naar Kilburn is vrij lang en daarom kreeg Henderson, de chauffeur, opdracht, om met de gesloten Jaguar te wachten voor de kleine tuindeur, die op een stille zijstraat uitkwam, waar bijna nooit iemand kwam.

Hier stapten de beide mannen in en Henderson kreeg opdracht, hen naar Kilburn te rijden en daar verdere bevelen af te wachten.

De rit duurde bijna een uur en toen stond de auto stil aan het begin van de Canterbury Road, op de hoek van Maide Vale.

Hier stapten Raffles en Brand uit, om lopend verder te gaan, terwijl Henderson langzaam met de auto zou volgen, maar dadelijk zou stilhouden, zodra zijn meester het huis van Prince bereikt had.

De twee mannen hoefden niet ver te lopen, want op honderd meters afstand van de Maide Vale lag het niet grote, maar mooie huis van Douglas Prince. Zij gingen de kleine voortuin door en dadelijk zag Raffles met het oog van de kenner, dat het niet veel moeite zou hebben gekost aan de voorkant het huis door een van de ramen binnen te dringen.

Zij belden aan en de deur werd geopend door een oude bediende met wit, lang haar.

— Is je meester thuis? vroeg Raffles.

— Ja mijnheer, antwoordde de man. Maar het is nog erg vroeg, ik weet niet of mijnheer u al ontvangen kan. Ik kan het echter gaan vragen. Uw namen?

— Bliss en Jackson, particuliere detectives. Wij komen over de zaak van de inbraken.

Na een paar minuten keerde hij al terug en verzocht de bezoekers hem te willen volgen.

Hij ging hen voor door een paar gan-

gen naar de werkkamer van Douglas Prince, waar zij de heer des huizes vonden.

Deze was opgestaan om hen te begroeten en de beide vrienden konden hem nu goed opnemen. Het was een man van ongeveer veertig jaar en helemaal het type van de vrijgezel, die er niet aan denkt zijn onbezorgd leventje prijs te geven voor de moeiten en bezwaren van de huwelijksstaat.

Prince had de beide zogenaamde detectives stoelen aangeboden en begon nu:

— Mijn bediende Henry vertelt mij, dat u komt in verband met die vreemde inbraakgeschiedenis.

— Ja mijnheer Prince, antwoordde Raffles. Het spreekt vanzelf dat het hier geen gewone inbraak betreft.

— Dat heb ik ook gedacht! riep Prince uit, terwijl hij zijn pince-nez met een zenuwachtig gebaar wat vaster op zijn neus duwde. En toch kan ik mij absoluut niet voorstellen wat die inbrekers hier anders zouden kunnen zoeken dan geld.

Raffles keek naar de brandkast, die tegen de muur stond en vervolgens naar een antiek sierlijk meubel, van bijzonder dik palissanderhout vervaardigd en ingelegd met een donkerder houtsoort.

Raffles liep langzaam op het ouderwetse meubel toe en zei, terwijl hij het aandachtig bekeek:

— Dat is natuurlijk de secretaire, waarvan sprake is in de kranten?

— Ja, mijnheer. De inbrekers hadden er alle laden van uitgehaald en ze op de grond gezet.

— Dat gebeurde in de eerste nacht?

— Ja, en ook nog eens in de derde!

— Bent u niet bang, dat de kerels nog een vierde keer zullen terugkomen? vroeg Brand.

— Ik heb mij een hond aangeschaft en er wordt nog vandaag een elektrische alarminrichting aangelegd, antwoordde Prince.

— Dat is ook heel verstandig van u, antwoordde Raffles. Want ik geloof niet, dat de inbrekers het bij deze drie bezoeken zullen laten.

— Geloof u dat werkelijk, mijnheer?

riep Prince verschrikt uit. Maar wat kunnen zij hier dan toch zoeken?

— Hebt u daar zelf niet enig vermoeden van? vroeg Brand weer.

— Niet het flauwste, zeg ik u, antwoordde Prince.

Raffles, die steeds naar de secretaire gekeken had, richtte nu het hoofd op en vroeg:

— Ik zou graag een vraag stellen met betrekking tot dit meubel, mijnheer.

— Ga uw gang.

— Hebt u het al lang in uw bezit?

— Drie maanden geleden erfde ik het van mijn tante.

— Heeft uw tante u dan niets anders verteld over dit meubel?

— Niets. Zij was de laatste tijd niet meer helemaal normaal. Een zenuwpatiënte, als u begrijpt wat ik bedoel. Dat is gekomen na de dood van haar man, die officier is geweest bij het leger in India.

— Stierf zij lang nadat haar man overleden was?

— Ongeveer een maand later.

Zij was erg welgesteld. Het fortuin van haar man, ongeveer tachtigduizend pond sterling, kwam nog bij haar persoonlijk bezit, dat op ruim honderduizend pond werd geschat.

— Mag ik weten of u dat fortuin hebt geërfd?

— Geen penny. Mijn tante liet alles na aan een paar verre nichten. Het bu-

reau echter had haar man mij al lang geleden beloofd, en de nichten waren wel zo goed, daar rekening mee te houden.

— Wel, dat is erg interessant, vind ik, zei Raffles peinzend. En haar man was officier in het Engels leger, zegt u?

— Ja. Hij was van adel en zijn naam was Sir Reginald Fairbanks, Baronet. Hij was kolonel toen hij kwam te overlijden.

— Mag ik deze secretaire eens onderzoeken?

— Met genoegen. Maar als u soms vermoedt, dat u er een of andere geheime lade in vinden zult, dan moet ik u teleurstellen. Ik heb zelf al verscheidene keren gezocht en niets gevonden.

— Misschien ben ik gelukkiger, zei Raffles glimlachend.

Hij liep op het meubel toe en begon het met de meeste aandacht te onderzoeken, terwijl Brand naar het raam liep en naar buiten keek.

Aan de overkant van de straat stond een heer, met de handen in de zakken van zijn overjas, die naar het huis keek, maar zich omkeerde en wegdrentelde, toen Brand voor het raam verscheen.

De jongeman had dit wel gezien, maar hij hechtte er verder geen waarde aan, waaraan hij misschien verkeerd deed, zoals uit het verdere verhaal zal blijken.

HOOFDSTUK III.

BIJ PHILIP HOUSTON

Raffles was al een half uur bezig geweest met het onderzoek van de secretaire, maar hoe hij ook zocht, hij kon niets bijzonders ontdekken.

En toch zei een inwendige stem hem, dat de inbrekers meer speciaal voor dit oude meubel gekomen waren en dat het een geheim moest bevatten, dat bijzonder belangrijk zou blijken te zijn.

Hij had alle vakken met het geduld van een kat doorzocht en binnen- en buitenmaten met elkaar vergeleken, op iedere verhevenheid gedrukt van het krulwerk, dat als versiering was aangebracht, hij vond niets.

Brand was nu weer dichterbij gekomen en vroeg:

— Wel, wat denk je ervan, collega?

— Ik kan niets vinden, Jackson, en de inbrekers zullen wel evenmin iets hebben gevonden. En daarom zou ik wel

in overweging willen geven, mijnheer Prince, 's nachts goed over dit meubel te waken; ik mocht mij toch eens vergist hebben. De kerels zochten hier iets in uw huis, geen geld, maar iets dat waarschijnlijk veel geld waard kan zijn. Wie weet wachten zij een paar dagen tot de lucht zuiver is en komen dan weer terug, om het nog een keer te proberen.

— Ik beloof u, dat ik goed zal oppassen, zei Prince, die een beetje bleek was geworden. Uw onderzoek is dus geëindigd?

— Dat niet. Ik zou graag het hele vertrek eens onderzoeken. Misschien vinden wij wel een paar sporen van de inbrekers, die aan het oog van de mannen van Scotland Yard zijn ontgaan.

— Ga uw gang. Dit is het enige vertrek, waar de kerels geweest zijn en het

zal dus niet lang ophouden.

Raffles en Brand begonnen hun onderzoek, terwijl Prince zwijgend toekeek.

Na een half uur slaakte Brand een uitroep van voldoening en liet een stukje van een vuurrode shawl, die wel niet door de heer des huizes zou worden gedragen, zien.

Hij had het gevonden in een van de muurkasten, waar een van de inbrekers met zijn das was blijven haken achter een spijkertje en dat een stukje uit een lat kwam steken, die een van de planken droeg.

En als Brand niet zijn sterke zaklantaarn had gebruikt bij het onderzoek van de kast, dan zou hij het stukje stof waarschijnlijk evenmin hebben ontdekt als de chercheurs van de heer Baxter.

Raffles nam het stukje doek in de hand, dat niet groter was dan een postzegel en zei:

— Shawls van deze stof worden er in Londen bij duizenden gedragen, door arbeiders vooral. Het is niet veel, maar het is toch iets.

En met deze woorden wikkelde hij het stukje doek in een blad uit zijn notitieboekje en stak het bij zich.

Daarop wendde hij zich weer tot Prince en zei:

— Het onderzoek van de kamer heeft niets anders opgeleverd dan de ontdekking van dit snippertje doek en een paar vingerafdrukken, maar die heeft Scotland Yard natuurlijk ook gevonden. Wij zullen ons onderzoek dus elders moeten voortzetten, mijnheer Prince. Apropos, woonde uw tante in Londen?

— Ja, in Drury Lane.

— Had zij nog andere familieleden?

— Heel weinig.

— Die zult u zeker wel kennen?

— Ja, zij wonen hier in Londen.

— Dan zult u ons te zijner tijd hun namen wel eens willen opgeven. Heeft uw tante geen bedienden bedacht in haar testament?

— Alleen haar butler, die al dertig jaar bij haar was.

— De naam van die man?

— Philip Houston.

— Zijn adres.

— Dat is meer dan ik u zeggen kan. U kunt het wel informeren bij mijn eigen bediende, want zij waren steeds vrienden. Ik kan echter met de beste wil niet inzien, wat dit alles te maken heeft met de drie inbraken.

— Misschien heeft het er niets mee te maken, misschien heel veel, antwoordde Raffles rustig.

Raffles en Brand namen met een buiging afscheid en in de hall vonden zij de oude Henry.

Raffles liep dadelijk naar hem toe en vroeg:

— U bent altijd een goede vriend van Philip Houston, de butler van Mevrouw Fairbanks geweest, nietwaar?

— Inderdaad mijnheer, antwoordde de oude man verwonderd.

— Wilt u mij zijn adres opgeven? Ik moet hem beslist spreken.

— Philip Houston woont in de Gladstone Street 79.

— Dan gaan wij nu direkt naar hem toe, zei Raffles, terwijl hij de oude man toeknikte. Even later stonden de beide vrienden op straat en liepen naar de auto, die nog altijd op enige afstand stond te wachten.

— Naar de Gladstone Street, James, zei Raffles zachtjes. Nummer 79, rijd snel.

Raffles en Brand stapten in en de auto zette zich in beweging.

Nauwelijks waren zij op weg of Brand begon:

— Nou zou ik je toch wel eens wat willen vragen, Edward.

— En dat is?

— Ik moet je vertellen, dat ik van je optreden in de woning van Douglas Prince niet veel begrijp.

— In welk opzicht niet?

— In alle opzichten. Voor de drommel. Daar is om te beginnen de secretaire. Je onderzoekt het ding, onder de ogen van de eigenaar. Nu was er toevallig geen geheim vak te vinden. Maar neem eens aan, dat dit wel het geval was geweest, dan zou er aan onze onderneming dadelijk en voorgoed een eind zijn gekomen.

— Tenminste, als ik had laten merken, dat ik het vak gevonden had, zei

Raffles met een flauwe glimlach.

De beide mannen spraken nog enige tijd over de zaak door, tot de auto stil stond voor het eenvoudige huis, waar Philip Houston woonde en nu zonder zorgen zijn oude dag doorbracht.

De deur werd voor de beide vrienden geopend door een oude dame, die er uitzag als een huishoudster en dit ook inderdaad bleek te zijn.

Zij bracht de beide bezoekers, nadat zij verteld hadden voor wie zij kwamen, naar een kleine ontvangkamer, eenvoudig maar degelijk gemeubileerd.

Een paar minuten later kwam er een kleine man van ongeveer zeventig jaren binnen, met sneeuwwit, krullend haar en witte korte bakkebaarden, het type van de ouderwetse butler.

Zijn ogen waren nog levendig en zijn bewegingen merkwaardig vlug voor iemand van zijn leeftijd.

Hij keek de bezoekers nieuwsgierig aan en verzocht hen plaats te nemen.

Toen zei hij, de magere handen snel over elkaar wrijvend:

— Ik kan niet ontkennen, heren, dat ik enigszins verbaasd ben over uw vroeger bezoek. Ik ben een eenvoudig man en vrienden heb ik maar weinig. Eigenlijk heb ik mij al jaren met niemand meer bemoeid.

— De reden van onze komst zal u snel duidelijk zijn, Mr. Houston, zei Raffles. Wij zijn particuliere detectives en wij komen bij u in verband met de drie inbraken bij mijnheer Douglas Prince, waarvan u in de kranten wel gelezen zult hebben.

— Zeker heb ik dat gelezen, maar wat kan ik daar in 's hemelsnaam mee te maken hebben?

— U persoonlijk niets, beste Houston, antwoordde Raffles glimlachend. Maar u bent dertig jaar lang de butler geweest van Sir Reginald Fairbanks en zijn vrouw, en dat is voor ons van groot belang.

— Wat zegt u daar? riep Houston uit, terwijl hij grote ogen opzette. Wat kan mijn goede meesteres met die zaak te maken hebben? Zij is toch al drie maanden dood!

— Ook zij persoonlijk heeft er natuurlijk niets mee te maken, ging Raffles geduldig verder. Maar daarentegen wel de secretaire, die Mr Douglas Prince van haar heeft geërfd. U weet natuurlijk wel, dat hij de neef was van mevrouw Fairbanks.

— Zeker weet ik dat.

— Wij zijn hier gekomen, in de hoop, dat u ons misschien iets naders omtrent dat meubel zou kunnen vertellen. Het zal u niet onbekend zijn, dat de inbrekers zich vooral hebben geïnteresseerd in dat meubel.

— Zeker. En dat heeft mij genoeg verwonderd, mijnheer! riep de oude man uit. Ik heb nooit iets bijzonders aan dat bureautje gevonden, behalve dat het heel oud was.

— Misschien valt u onder het praten toch nog wel iets in. Mag ik u een paar vragen stellen?

— Ga uw gang, mijnheer, antwoordde Houston. Ik zal u naar mijn beste weten antwoorden.

— Waar stond de secretaire ergens in het huis van Sir Reginald?

— In de werkkamer van mijnheer.

— Wordt het meubel geregeld gebruikt om er iets in te bewaren?

— Zeker. Oude rekeningen, brieven en zo meer. Maar een bepaald dagelijks gebruik werd er toch niet van gemaakt.

— Waren er twee stellen sleutels? Ik bedoel, kon uw meesteres de secretaire openen, als Sir Reginald de sleutels in zijn zak had?

— Nee. Soms las zij de brieven nog wel eens na, die mijnheer en mevrouw vóór hun huwelijk met elkaar hadden gewisseld en die ook in de secretaire lagen, maar dan moest zij de sleutel aan mijnheer vragen.

— Ik moet nu een droevige zaak aanroeren, maar het kan niet anders. Uw meesteres was de laatste weken van haar leven niet goed bij haar verstand, nietwaar?

— Zo is het, mijnheer. De dood van Sir Reginald had haar aangegrepen, dat haar verstand er door beneveld werd. Zij was volkomen ongevaarlijk en het was zelfs niet nodig haar naar een gesticht te brengen. De dokter had ge-

zegd, dat zij binnen een maand zou uitgaan als een nachtkaaars en zo is het ook gegaan. Zij zat hele dagen suf voor zich uit te staren en sprak geen enkel woord, behalve die vreemde woorden, die zij zo

vaak zei, dat ik ze wel moest onthouden.

Er ging een schok door het lichaam van de gentleman-inbreker.

Zou hij eindelijk op het spoor zijn van de geheimzinnige zaak?

HOOFDSTUK IV.

WAAR RAFFLES ACHTER HET NET VIST

Zonder dat iets verried wat er in hem omging, vroeg hij kalm:

— Wat waren die woorden?

De butler dacht even na en antwoordde toen:

— Het klonk als «Cheduba», en dat herhaalde zij dan maar steeds achter elkaar — Cheduba — Cheduba — Cheduba — Cheduba! op een klagende toon.

— Anders niets?

— Jawel. Soms voegde zij er nog een paar woorden aan toe, die al even vreemd klonken. Ik heb ze niet goed onthouden, maar het was iets van «Sahib Rad Rajadur», of iets dergelijks.

De ogen van Raffles begonnen eigenaardig te schitteren en Brand zag met verwondering, dat de fijne neusvleugels van Raffles begonnen te trillen, als van een jachthond, die een spoor van vers wild ruikt.

— Was het misschien «Saijid Ram Bahadur»? vroeg hij, de ogen strak op het gezicht van Houston gevestigd, alsof hij het antwoord van zijn lippen wilde lezen.

— Ja, dat was het! riep de oude man uit. Maar hoe kunt u dat weten?

— O, het is een tamelijk bekende Indische naam, antwoordde Raffles luchtig, met een zijdelingse blik op Brand, waarin deze iets als spot dacht te lezen. Ik zou alleen wel eens willen weten waarom uw meesters juist die namen zo vaak noemde. Is zij dan in India geweest?

— Nooit.

— Waar lag de kolonel in garnizoen, toen hij in India was?

— Ik geloof in Rangoon, antwoordde de butler.

— Zo? In Rangoon? herhaalde Raffles langzaam, en weer gleed die half spottende, half vragende blik naar Brand, waarvan de arme jongen totaal niets begreep.

— Sprak hij vaak over zijn verblijf in India? Ik bedoel met mevrouw?

— Zo goed als nooit. Ik geloof dat hij een hekel aan de dienst had gekregen. Vooral toen het land, dat tot dan toe Brits Indië genoemd werd, een zelfstandige regering kreeg en zich van Engeland losmaakte. Hij nam tenminste heel onverwachts zijn ontslag en kwam naar Engeland terug.

— Wanneer was dat? Een paar jaar geleden ongeveer? vroeg Raffles.

— Ja mijnheer. Maar dat schijnt u ook al te weten? kwam Houston verwonderd. Mijn meester hield het anders liefst geheim, geloof ik.

Raffles knikte een paar keer glimlachend met het hoofd en begroef het daarna in de handen.

In die houding bleef hij geruime tijd zitten, maar plotseling keek hij Houston weer aan en vroeg:

— Vertel mij eens, liet Sir Reginald daarginds, in India bedoel ik, vrienden of bekenden achter, met wie hij in correspondentie is gebleven?

— Neen, dat geloof ik niet, hij had alle banden met India verbroken en niemand mocht er zelfs in zijn tegenwoordigheid over praten.

— Span uw geheugen eens goed in en probeer u te herinneren of Sir Reginald in de laatste dagen vóór hij stierf, misschien een brief uit India heeft ontvangen? zei Raffles, zijn grijze ogen wijd open.

Houston streek een tijd lang over zijn witte haren en riep toen plotseling uit:

— Wacht eens, ja... zeker, nu weet ik het; twee weken voor hij stierf, is er een aangetekend stuk gekomen en ik zelf moest het aan het postkantoor gaan halen. Het was een gele enveloppe met vijf zegels gesloten. Het adres van mijn meester was met grote, regelmatige letters geschreven. Ik bracht hem de brief op zijn bed, want hij was toen al erg zwak en hoestte veel. Ik zag nog hoe hij de brief opende, snel doorlas en toen met een diepe zucht op het tafeltje naast zijn bed neerlegde.

— Denk verder nog eens goed na, ging Raffles verder, met een dwingende klank in zijn stem: Wat gebeurde er, toen uw meester de brief weglegde?

— Hij legde zijn hoofd op het kussen en sloot de ogen. Hij was blijkbaar erg moe.

— En wat deed u?

— Ik ging zachtjes weg, daar ik hem niet wilde storen.

— Hoeveel tijd ging er voorbij alvorens u weer het vertrek van uw meester binnenging?

— Ongeveer een half uur. Ik ging hem toen de kranten brengen.

— Sliep uw meester toen?

— Ja, ik moest hem wakker maken, zoals hij gezegd had.

— Was er in de kamer niets veranderd? Denk eens goed na; van uw antwoord kan erg veel afhangen.

— Ik weet het niet, ik kan het mij niet herinneren.

— Lag de brief nog op zijn plaats?

— Ja, die lag nog op het tafeltje.

— Lag hij daar precies zoals Sir Reginald hem daar had neergelegd?

— Dat zou ik u niet kunnen zeggen, stotterde de butler, die nu ook scheen te

begrijpen, dat zijn antwoorden belangrijk waren. Ik zou er geen eed op durven doen, dat de brief, er nog precies zo lag.

— Hoeveel bedienden waren er buiten u nog?

— Vier, twee mannen en twee vrouwen.

— Even lang in dienst als u?

— O nee. Stone was er nog geen vol jaar. Stone was de kamerbediende.

— Kwam die wel eens in de slaapkamer van uw meester?

— Zeker, mijnheer.

— Is het mogelijk, dat hij er ook die avond geweest is, in de tijd, die verliep tussen uw vertrek en uw terugkomst?

— Dat is heel goed mogelijk.

— Hebt u soms opgelet, of er iets op het tafeltje stond, dat er niet was toen u de kamer verliet?

Houston dacht met inspanning nu na, toen stond hij plotseling op en schreeuwde bijna:

— Ja! Ja! Nu weet ik het zeker. Er stond een glas water en dat was er zeker nog niet toen ik weg ging.

— Mooi. Nu komen we langzamerhand waar we wezen moeten, zei Raffles, handenwrijvend. Wat is er met die Stone gebeurd toen Sir Reginald stierf?

— Hij bleef, net als het andere personeel gewoon in dienst, tot het overlijden van mevrouw Fairbanks een einde maakte aan alles, en daarna ging ieder zijn eigen weg. De oude keukenmeid heeft ook nog een legaat gekregen, naar ik later hoorde.

— Hebt u die brief uit India later nog terug gezien?

— Nee, nooit!

— De kans is natuurlijk niet uitgesloten, dat uw meester hem in de secretaire heeft gesloten?

— Dat is heel goed mogelijk.

— Maar hebt u soms opgemerkt of de ontvangst van die brief wijzigingen bracht in de gewoonte van uw meester?

— Dat kan ik niet zeggen; ik weet alleen dat hij, zo ziek als hij was, aanstalten maakte om op reis te gaan.

— Een verre reis?

— Dat moet wel, want wij hebben dagenlang met koffers gesleept. Zijn

dood maakte er een einde aan.

— Hebt u Stone nog teruggezien, nadat uw meesteres gestorven was?

— Ja, hij kwam in het sterfhuis, want hij wilde zijn meesteres nog eens voor het laatst zien.

— Een werkelijk treffend bewijs van trouw en aanhankelijkheid, zei Raffles sarcastisch, maar die de oude butler ontging.

Raffles was opgestaan en gaf Brand een wenk.

— Mijnheer Houston, zei hij, wij hebben beslag gelegd op een niet gering deel van uw tijd, maar ons bezoek is niet vergeefs geweest. Uw handigheid, uw goed geheugen, en uw oprechte antwoorden hebben ons een heel eind op weg geholpen.

Houston begreep in de verste verte niet, in welk opzicht dat wel had kunnen gebeuren, maar hij nam het compliment toch, blozend van plezier, aan en bracht zijn bezoekers buigend naar de voordeur, alsof hij nog altijd dienst deed in het grote huis in de Drury Lane...

Raffles holde naar de auto toe en zei tegen Henderson, die onbeweeglijk achter zijn stuurwiel zat:

— Onmiddellijk weer naar het huis van mijnheer Prince, James, en rijd wat je rijden kunt.

— Die zaak interesseert je wel bijzonder? vroeg Brand.

— Buitengewoon!

Raffles leunde gemakkelijk achterover in de kussens en begon:

— Het moet je toch ook van het begin af aan duidelijk zijn geweest, dat de hele zaak draaide om die secretaire.

— Dat dacht ik tenminste aanvankelijk, gaf Brand toe. Maar nu het blijkt, dat er niets in die secretaire gezeten heeft...

— Ho! ho! niet zo vlug; er blijkt alleen dat wij niets gevonden hebben. Maar als wij dat mooie meubeltje nog eens grondig onderzoeken, ook de poten bijvoorbeeld, want die heb ik overgeslagen als de eerste de beste beginnening, dan zullen wij misschien toch wel iets vinden.

— Goed. Wij nemen dus aan, dat het

stuk dat Sir Reginald een paar dagen vóór zijn dood uit India ontving, in die secretaire verborgen zat of nog zit. Want je vermoedt natuurlijk, dat die brief met de vijf zegels in het bureau-tje zit.

— Ja, dat denk ik. Weet je van wie die brief hoogstwaarschijnlijk, of bijna zeker, afkomstig was?

— Geen flauw idee van.

— Zie je, daar komt je gebrek aan combinatievermogen weer voor de dag. Die brief was van de man, wiens naam de oude mevrouw Fairbanks in haar halve waanzin voortdurend noemde. Van Saijid Ram Bahadur.

— Prachtig, maar wie is dat?

— Charles, Saijid Ram Bahadur was vorst van Rangoon. Hij kwam in opstand tegen wat toen het wettig gezag genoemd werd, het Britse. Bij de zaak waren echter niet alleen Indiërs, maar ook een paar Engelse officieren met hele vooruitstrevende denkbeelden betrokken. Zij steunden Ram Bahadur weliswaar niet openlijk, maar in het geheim. En Sir Reginald Fairbanks hoorde bij de meest democratische officieren van het Engels-Indische leger; hij was een boezemvriend van de opstandige vorst. Zijn naam, dat herinner ik mij nu heel goed, is in het proces genoemd, vluchtig slechts, want machtige vrienden hebben de zaak weten te sussen. Begrijp je nu waarom hij zo plotseling zijn ontslag heeft genomen en waarom hij niet wilde horen praten over het land, waar volgens hem, door zijn eigen landgenoten, zo'n groot onrecht aan de inheemse bevolking werd gepleegd?

— Ja, dat verband zie ik nu ook! riep Brand opgewonden uit. En ik herinner mij nu ook de naam van Sir Reginald en die van Ram Bahadur. Hij is toen naar het buitenland gevlucht, nietwaar om aan de wraak van de Britse regering te ontkomen?

— Je gebruikt daar een term, beste Charles, die een Engelse regeringsfunctionaris je nooit zou vergeven, antwoordde Raffles lachend. Maar het is waar, dat hij vluchtte, nadat zijn poging, om Rangoon vrij te maken, mislukt was. Destijds meldden de kranten,

dat hij nog een groot deel van zijn reusachtig vermogen in veiligheid had weten te brengen, herinner je je dat ook?

— Dat is waar! riep Brand uit. Dus dat vermogen...?

— Ja, dat zou wel eens een grote rol in deze zaak kunnen spelen, vindt je ook niet? Want, laten wij eens aannemen, dat Ram Bahadur, na zijn schatten ergens in veiligheid te hebben gebracht, met het doel ze weer te gaan halen, zo gauw hij daartoe in staat was, zijn einde voelde naderen en aan zijn trouwe vriend, die zich vrij kon bewegen, het verzoek deed de schat te gaan halen; vindt je daar iets merkwaardigs of onmogelijks in?

— Helemaal niet. Het is maar al te duidelijk, dat de gevluchte vorst iets heel gewichtigs aan Sir Reginald heeft gevraagd.

— Goed, en als je dat nu eenmaal toegeeft, moet het je ook niet moeilijk zijn de hele toedracht van de zaak te begrijpen. Houston vertelde ons, dat er, nadat hij in de slaapkamer van zijn meester was teruggekeerd, iets stond wat er niet was, toen hij haar verliet. Er is dus iemand binnen geweest en die iemand is waarschijnlijk Stone, de enige bediende, wiens functie meebracht, dat hij in dit vertrek kwam. De brief lag op het tafeltje; Sir Reginald sliep; door nieuwsgierigheid gedreven, heeft de bediende de brief ingezien en daarin een mededeling betreffende de schatten van Ram Bahadur gelezen. Misschien was er niets gebeurd, als Sir Reginald was blijven leven, want dan had hij zelf natuurlijk de schat gehaald, maar toen hij een paar dagen later stierf, juist toen hij de voorbereidselen voor zijn reis maakte, toen was de verleiding voor Stone te groot, om daaraan niet toe te geven. Hij begreep echter wel, dat hij het alleen niet zou kunnen opknappen, en daarom heeft hij er hulp bij gehaald en wel van een vakman. Dat is duidelijk te merken aan de manier waarop de inbraken zijn gepleegd.

— Goed, ik geef dit alles toe. Maar waarom dacht Stone, dat het stuk juist in de secretaire moest zijn?

— Daarvoor zijn verschillende verkla-

ringen te vinden. De meest voor de hand liggende is, dat het stuk nergens anders vandaan blijkt te zijn gekomen; anders had men het moeten vinden en dat zou direkt publiek zijn gemaakt. Ten tweede kan de oude mevrouw Fairbanks in haar halve waanzin de plaats hebben genoemd, waar het document verborgen was, maar het was evengoed mogelijk, dat Stone, die zijn meester beloerd heeft, zag, dat Sir Reginald het stuk in de secretaire wegsloot, zonder echter te hebben ontdekt, waar het ergens bleef. Dat hij het geweten of vermoed heeft, staat in ieder geval vast, anders had hij niet zoveel moeite gedaan, om het bureautje te onderzoeken.

— Nu nog iets: Cheduba, wat wil dat zeggen?

— Als wij op dit ogenblik een kaart van India voor ons hadden, zou ik je die naam met de vinger kunnen aanwijzen, beste kerel, antwoordde Raffles. Cheduba is een groot eiland op de westkust van Burma, waarvan Rangoon de voor naamste havenstad is.

— Je hebt gelijk en ik ben een ezel, riep Brand uit. Cheduba ligt een stukje ten zuiden van het veel grotere eiland Ramri, en is daarvan gescheiden door een zeestraat van ongeveer tien mijl breed.

— Zo is het. Ram Bahadur heeft juist de tijd gehad, zijn schatten naar dat eiland over te brengen, en ze daar te verbergen, voordat hij de vlucht moest nemen.

— Maar, daar schiet mij iets te binnen! riep Brand uit. Kan de gevluchte vorst niet aan een ander opdragen de schat te gaan halen, nu hij weet, dat Sir Reginald overleden is?

— Onmogelijk, Charles, en wel om een even eenvoudige als afdoende reden. Ram Bahadur is ruim twee maanden geleden gestorven, nauwelijks een week na zijn vriend Fairbanks.

— Dat wist ik niet, mompelde Brand. En nu nog een vraag: waarom ga je nu weer naar Douglas Prince?

— Minder naar hem, dan naar zijn secretaire, antwoordde Raffles met een fijn lachje.

Het was bijna drie uur, toen de auto

indelijk stilstond voor het huis in Kilburn.

De beide vrienden sprongen er uit en Raffles belde aan.

De oude bediende van Douglas Prince deed de deur open en keek de beide mannen met enige verbazing aan.

— Bent u daar alweer? vroeg hij.

— Ja, wij wilden graag nog even uw meester spreken, beste man, zei Raffles.

— Maar mijnheer is juist naar u toe, riep de bediende uit.

— Naar ons? herhaalde Raffles. Hij wist niet eens ons adres?

— Wat is dat nu? En u hebt hem zelf een briefje laten bezorgen met uw adres, Bliss en Jackson, Fraser Street,

35, riep de bediende stomverbaasd uit.

Raffles voelde een eigenaardig gevoel in zijn keel, een kriebeling, die hij even moest weghoesten.

— Zo, hebben wij mijnheer Prince gevraagd om bij ons te komen? zei hij toen. En, wanneer is mijnheer vertrokken?

— Ongeveer drie uur geleden.

— Nu, dan kunnen wij misschien wel even op mijnheer Prince wachten, antwoordde Raffles. Wij kunnen dan in die tijd de secretaire nog eens grondig onderzoeken.

— De secretaire? Maar die is een uur geleden immers weggehaald op bevel van mijn meester!

HOOFDSTUK V.

DE JACHT OP DE SECRETAIRE

Een ogenblik bleven Raffles en Brand elkaar aankijken.

Raffles liet echter niets van zijn teleurstelling blijken toen hij verder ging:

— De secretaire is dus weggehaald? En op bevel van uw meester? Maar daarvan was vanochtend, toen wij hier waren nog geen sprake.

— Dan is mijnheer sinds vanochtend zeker van gedachten veranderd, antwoordde de oude man. Dat moet u trouwens wel het beste weten, want mijnheer heeft het aan mij gerichte briefje, waarin hij mij beval de secretaire aan de beide mannen die het briefje brachten, mee te geven, op uw kantoor geschreven.

— Dat is kras! riep Brand, die zich niet langer kon inhouden.

— Wilt u mij dat briefje even laten zien, als ik u vragen mag? liet Raffles zich horen.

— Met genoegen, zei de bediende, terwijl hij de hand in de zak van zijn rose gestreept jasje stak en er een verfrommeld stuk papier uithaalde.

Raffles rukte het hem bijna uit zijn hand, bekeek het, las het snel door en zei toen:

— Zijn er, nadat wij hier waren, nog andere mensen aan de deur geweest?

— Ja, iemand van Scotland Yard, die naar uw namen vroeg.

— En die hebt u natuurlijk genoemd?

— Zeker, daar was toch geen bezwaar tegen? kwam Henry.

— Nee, natuurlijk niet.

— Nu weet ik ook wat die kerel daar aan de overkant van de straat uitvoerde, toen je bezig was de secretaire te doorzoeken, riep Charles Brand woedend uit. O! Ik had het moeten raden!

Raffles had het briefje, dat heel kort was, nogmaals doorgelezen en vroeg de

bediende:

— Herkent u dit als de hand van uw meester?

— Ja zeker.

— Maar als iemand u nu eens zei, dat die hand is nagemaakt, zou u dan stijf volhouden, dat dit onmogelijk is?

De oude Henry scheen even te aarzelen, nam Raffles de brief weer af, zette een bril met stalen montuur op en tuurde met aandacht naar de letters.

— Nee, een eed zou ik er niet op kunnen doen, mijnheer. Maar als deze brief niet afkomstig is van mijn meester, dan is het handschrift erg bedrieglijk nagemaakt.

— Wat staat er eigenlijk in? vroeg Brand.

— O, maar een paar regels, antwoordde Raffles; mijnheer Prince deelt mee, dat hij die brief op het kantoor van de beide heren Bliss en Jackson schrijft en dat Henry de secretaire dadelijk moest meegeven aan de kruiers, die het meubel kwamen halen op advies van ons beiden.

— Van ons?... Dat is het toppunt! riep Brand uit.

— Het is een handige zet! Dat moet ik toegeven, kwam Raffles. Nu, het helpt niet of wij hier blijven staan en elkaar aanstaren. Wij moeten handelen.

Hij wendde zich nogmaals tot Henry en vroeg:

— Op welke manier werd uw meester het verzoek overgebracht op ons kantoor te komen?

— Per telefoon, riep Henry uit. Weet u dat dan zelf niet?

— Maar man, begrijp je dan nog niet, dat mijn collega en ik er niet aan gedacht hebben om je meester op te belen. Dat hij door boeven uit zijn huis is gelokt, om hun gelegenheid te geven met een vals briefje het meubel te halen, dat zij nu in hun bezit hebben?

— Maar wat zien zij dan toch in dat oude ding? jammerde Henry, totaal overstuurd.

— Het zou ons te lang ophouden om u dat te vertellen. Zeg uw meester, als hij terug is, dat men hem bedrogen heeft, want dat ons kantoor helemaal

niet in Fraser Street ligt. Wij komen nog wel eens terug, om over de zaak te praten. Zeg ons alleen nog maar hoe lang het geleden is, dat de mannen de secretaire kwamen halen.

— Niet veel langer dan een uur, mijnheer.

— Hadden zij een bakfiets of een auto bij zich?

— Een handkar met een zell er over.

— Welke kant gingen zij op?

— Wel, de kant van Londen, langs de Kilburn Road.

— Dank je. Wij zullen zien, wat er nog aan te doen is, zeg dat aan je meester.

En met die woorden holde Raffles naar de auto, door Brand op de voet gevolgd.

— Naar huis, James! riep hij de reus achter het stuur toe. En rijd of de duivel je op de hielen zit.

Nog vóór het portier was dichtgetrokken, schoot de auto vooruit.

Raffles keek een ogenblik zwijgend voor zich uit en begon toen:

— Het zijn linke vogels! en ik zou de laatste zijn, om hun niet de eer te geven, die hun toekomst, als het bij een ander dan juist bij mij gebeurde.

— Ik zou je er wel even op willen wijzen, dat het bij half vier is, en dat wij nog niet geluncht hebben.

— Heel juist opgemerkt. Maar wij hebben haast en daarom...

Raffles liet James stoppen juist voor een banketbakkerswinkel.

— Daar is onze lunch, Charles, kwam Raffles glimlachend. Wees zo goed, wat gebak te kopen en vraag een thermofles met thee, dat kunnen wij dan in de auto opeten, maak ook een beetje voort.

Brand opende het portier en sprong uit de auto. Hij verdween in de winkel en keerde even later terug met een mandje, waarin een lunchpakket lag.

Zodra de auto weer reed, maakte Brand het pak open en de twee vrienden vielen op de verse taart, het gebak en de thee aan.

Even nadat zij deze eenvoudige lunch gebruikt hadden, stond de auto stil op een honderdtal meters van het huis van Raffles.

De twee vrienden stapten uit. Henderson kreeg opdracht te wachten en daarna haastten zij zich naar het huis, dat zij aan de tuinkant binnen gingen.

Busto, de grote ruigharige terrier werd geroepen en kwam uit de tuin aanrennen, dol van blijdschap, dat hij met zijn meester mee mocht en nadat de twee mannen nog enkele dingen bij zich gestoken hadden, die hun van pas konden komen, bij hun onderneming, verlieten zij het huis weer, om dezelfde weg weer terug te rijden.

Voor het huis van Douglas Prince stond de auto weer stil en Raffles en Brand stapten uit.

— Volg ons nu langzaam met de auto, James, zei Raffles zachtjes tegen de reusachtige chauffeur. Busto moet een spoor volgen en wij kunnen dus niet rijden.

Hij wikkelde hierna het stukje van de shawl uit het papier, liet er Busto aan-ruiken en nam het einde van de lijn stevig in de hand, om te voorkomen, dat de hond misschien plotseling als een pijl uit de boog zou wegrekken.

De terrier snuffelde enige tijd rond en sloeg toen, zonder te aarzelen, de weg naar Londen in.

De speurtocht was begonnen.

Raffles keek op zijn horloge.

Het was nu half vijf en dus minstens drie uur later, sinds de sluwe kerels, de helpers van Stone, de secretaire hadden weggehaald.

De hond bracht hen nu langs de bijna eindeloze Maids Vale en haar verlengde, de Edgeware Road, zonder ook maar een ogenblik op te kijken.

Om kwart voor zes bereikte de kleine stoot het begin van de Oxford Street.

Zonder zich een ogenblik te bedenken, sloeg de hond deze drukke straat in.

De hond volgde deze straat bijna een half uur, tot hij de New Bondstreet insloeg, altijd met de neus boven het asfalt, nu en dan zachtjes grommend.

De twee mannen begonnen langzamerhand moe te worden en zij besloten één voor één naast Henderson te gaan zitten, die nog altijd met de auto volgde.

Dat was een goede maatregel, want Busto dacht nog niet aan ophouden.

Hij liep de hele New Bondstreet uit, tot hij Piccadilly bereikt had, volgde deze brede weg een tijdje en draaide toen de Cromwell Street in.

Even, maar ook heel even, hief hij de kop op, toen hij het huis van zijn meester rook, maar dadelijk ging hij weer verder.

Het was volkomen donker, maar dat scheen de hond helemaal niets te doen.

Hij bleef doorlopen, zonder moe te worden.

Maar de lange tocht zou ten einde lopen...

Busto was Pall Mall uit gelopen en sloeg nu Charing Cross in.

Een raar voorgevoel begon zich van Brand meester te maken.

En een paar minuten later zou het bewaarheid worden. Want de hond liep recht op het grote station aan, dat zijn naam aan de laatstgenoemde straat ontleent, ging er binnen en begon de brede trappen op te lopen.

Raffles en Brand, die snel uit de auto waren gesprongen, volgden zwijgend.

Op het perron gekomen liep de hond een paar keer snuffelend en zacht grommend op en neer en begon toen klagend te janken.

— Daar zijn wij aan het einde van onze pelgrimstocht, Charles, zei Raffles eindelijk ironisch. Aan de hond ligt het niet, ook niet aan ons, maar aan de sluwe rovers van de secretaire. Zij hebben hier de trein genomen en de hemel mag weten waarheen.

Charles Brand gaf niet dadelijk antwoord.

Hij begreep wel, dat dit een ernstige klink in de kabel was, want het was bijna onmogelijk na te gaan met welke trein de rovers van het meubelstuk waren verdwenen en waarheen. Er waren zeker in die drie uren wel tien treinen vertrokken.

Toch vroeg hij aan de juist passerende chef waarheen de treinen gingen, die ongeveer drie uren geleden vertrokken waren, want het was wel aan te nemen, dat de mannen hier niet zouden blijven wachten, maar zo gauw mogelijk probeerden weg te komen.

Er waren treinen naar Manchester en

Hull vertrokken.

Toen schoot Raffles iets te binnen.

Hij wendde zich tot de chef en vroeg:

— Zoudt u ons ook kunnen zeggen, mijnheer, of er met een van die treinen een meubelstuk, in casu een hele oude secretaire is vervoerd? Wij zijn particuliere detectives en wij zoeken 'n tweetal kerels, misschien drie, die dat oude meubelstuk gestolen hebben.

— Ik zelf zou het u niet kunnen zeggen, maar gaat u even naar de chef van de afdeling goederenvervoer, die zal u misschien wel kunnen helpen.

Zo vlug zij konden, liepen de twee mannen naar het kantoor van deze beambte, maar het duurde bijna een kwartier voor hij hun te woord kon staan, want hij had het juist op dat ogenblik erg druk.

Toen Raffles hem de vraag gesteld had, legde de chef de wijsvinger tegen de neus, fronste de wenkbrauwen en zei:

— Wacht eens, ja zeker, ik herinner het mij heel goed. Ik heb nog naar het oude ding gekeken, want het was werkelijk een bijzonder mooi, ouderwets meubel. En u wilt weten waarheen dat is aangegeven?

— Daarmee zoudt u mij een grote dienst bewijzen! riep Raffles uit.

De chef drukte op een belletje en beval de binnenkomende bediende hem snel de vrachtbrieven van die ochtend te brengen.

Binnen enkele ogenblikken was de jongeman met de ordners terug en de chef begon ze ijverig na te slaan.

Na enige tijd riep de chef uit:

— Hier heb ik het al, een secretaire, als passagiersgoed, naar Portsmouth.

— Naar Portsmouth! riepen de beide mannen tegelijkertijd.

Ze keken elkaar even aan en stormden toen weg, na de verblufte chef nauwelijks te hebben bedankt.

Eenzelfde gedachte had hen aangespoord.

Zij wisten, dat diezelfde nacht, om twee uur, de pakketboot uit de haven van Portsmouth naar Bombay vertrok.

De rovers wilden zeker in de paar uur, die hun nog overbleven voor het vertrek van de boot, de secretaire onder-

zoeken, desnoods helemaal vernielen, tot zij het document gevonden hadden.

Raffles keek op zijn horloge. Het was elf uur.

Zij stormden de trappen af. Raffles sprintte naar de nog steeds wachtende auto en vroeg ademloos aan de onverstoorbare Henderson:

— Luister eens, James, het is nu elf uur, een paar minuten er over. Zou je kans zien om voor twee uur te Portsmouth te zijn?

— Als het moet...

— Het moet!

— Dan gaat het! riep Henderson vastberaden uit. Waar moet het heen, mylord?

— Naar de aanlegplaats van de pakketboot naar Bombay.

Raffles en Brand stapten in de auto en Busto sprong op de voorbank, blijkbaar erg uit zijn humeur, door het mislukken van de lange speurtocht.

Als het ware met één sprong schoot de auto weg, stormde de Charing Cross Bridge over en reed Londen uit met een snelheid, die Henderson zeker tien bekeuringen op de hals gehaald zou hebben, als er maar een agent had bestaan, die in staat was, om in het donker iets te onderscheiden van het nummerbord van de voortrazende auto.

In Richmond was het volkomen donker, want de cafés waren gesloten en de lichten in de étalages waren al lang uit.

Ook in Kingstone was het stil en donker op de straatlantaarns na.

En steeds vloog de auto met een razende vaart over de weg, die helder verlicht werd door de sterke koplampen van de wagen.

Epsom, Guildford en Godalming werden gepasseerd in een vaart, die de bewoners de stuipen op het lijf zou hebben gejaagd, als zij het hadden kunnen zien.

Even voorbij de laatstgenoemde kleine stad gebeurde precies dat, wat iedere automobilist tot razernij kan brengen, de benzine was op.

Het kostte heel wat moeite om aan benzine te komen en met dat al was er heel wat kostbare tijd verloren, bijna een half uur.

Henderson probeerde de verloren tijd nog in te halen, door het uiterste van de wagen te vergen, maar toen de auto eindelijk met een geluid, dat op het gesteun van een groot dier geleek, stil-

stond voor het hek van de stoomvaartmaatschappij, toen was de Suffolk 2, die de reis naar Bombay zou maken, juist vijftientig minuten geleden vertrokken!

HOOFDSTUK VI.

OP HET SPOOR VAN DE ROVERS

Gedane zaken nemen geen keer en Raffles en Brand aanvaardden dit feit met de kalmte van mensen, die weten dat er toch niets aan te veranderen valt.

Geen ogenblik dachten zij eraan een poging te doen het schip in te halen, door een of andere motorboot te charteren.

De drie mannen hadden een ogenblik zwijgend voor het alweer gesloten hek van de grote aanlegsteiger gestaan en nu zei Raffles zacht:

— Voor het ogenblik valt er niets anders te doen dan van een welverdiende nachtrust te gaan genieten, vrienden. Morgen zullen wij wel verder zien. Eerst moeten wij eens informeren, of Stone en zijn helpers zich werkelijk aan boord van de Suffolk hebben ingescheept en als dat het geval is, dan hebben wij alle tijd. De eerste haven die het schip aandoet, is Genua, en als wij willen, kunnen wij daar wel drie volle dagen eerder zijn dan de mailboot. Wij hoeven dan alleen maar gebruik te maken van « De Sperwer », mijn vliegtuig. En niets belet ons, onze snelle duikboot te gebruiken, die nog heel wat sneller loopt dan de « Suffolk », wanneer zij boven water vaart.

— Ik wil je wel bekennen, dat ik moe ben en slaap heb, zei Brand geuwend. Het is een dag met een gaatje geweest.

— Dan zullen wij nu maar eerst een hotel opzoeken en morgenochtend onze verdere plannen maken, zei Raffles. Je

weet hier toch de weg, James?

— Evengoed als in Londen, mylord!

— Nu, rijd ons dan maar naar « De Gouden Leeuw » in de Marlborough-street.

De auto reed weg en een kwartier later waren de reizigers bij het hotel.

Zij bestelden kamers en een stevig avondmaal, waaraan ook Henderson deelnam, die bij deze gelegenheid ook werd ingelicht over de plannen van zijn meester, waarna de drie mannen naar bed gingen.

Toen Brand de volgende ochtend de eetzaal van het hotel binnentrad, vond hij daar Raffles al voor een van de grote ramen zitten, die hem zwijgend het ochtendblad aangaf.

— Lees dat eens! zei hij.

En nu las Brand met stijgende verbazing en afschuw het volgende bericht, waarvan de betekenis hem maar al te duidelijk was:

Gisterenavond heeft in onze stad een misdrijf plaats gehad, zoals wij er gelukkig maar zelden hoeven te signaleren.

In een hotel aan de kade verschenen gistermiddag drie mannen. Als enige bagage hadden zij een meubelstuk, een oude secretaire bij zich, die op de kamer werd neergezet.

De drie mannen betaalden een week vooruit, daar zij te kennen gaven, dat zij misschien wel langer zouden blijven dan die ene dag.

De hele middag bleven zij thuis en pas laat in de avond gingen twee van de drie mannen uit.

Zij keerden 's nachts niet terug, wat de portier al enigszins vreemd voorkwam.

Om twee uur in de nacht keerde een van de bewoners van het huis van een fuifje van een van zijn familieleden terug en zocht zijn kamer op.

Op de tweede verdieping was hij bijna uitgegleden over iets glibberigs, waarin hij had getrapt.

Hij bukte zich en slaakte een luide gil van afschuw en schrik; hij had in bloed getrapt, bloed, dat onder de reet van een kamerdeur uit kwam vloeien...

Dadelijk alarmeerde hij het hele huis bijeen en men brak de deur van de kamer open, daar de portier er geen tweede sleutel van had.

Een vreselijk schouwspel trof de ogen van degenen, die waren binnengedrongen.

Vlak achter de deur, waar hij zich zeker met een laatste krachtsinspanning heen had weten te slepen, lag het lijk van een man van ongeveer dertigjarige leeftijd. Een mes met een breed lemmet stak hem tot aan het gevest in de borst.

In een hoek van de kamer stond de secretaire, die de drie mannen hadden meegebracht.

Het meubel was bijna helemaal vernield, de achterwand was opengespaakt en bleek een dubbele wand te bezitten.

Alle laden waren er uitgehaald, de poten er afgezaagd en in de lengte gespleten.

Het is duidelijk, dat de drie mannen dachten in dit meubel iets te vinden; wat, dat is natuurlijk niet uit te maken.

De politie stelde dadelijk een onderzoek in, maar zij is er tot dusverre niet in geslaagd de identiteit van de vermoorde vast te stellen, noch die van de beide moordenaars.

Want er valt niet aan te twifelen, of de twee mannen, die in gezelschap van de vermoorde kwamen, schuldig zijn aan dit afschuwelijk misdrijf.

De politie doet ijverig nasporingen, maar tot op dit ogenblik is zij er niet in geslaagd een spoor van de moordenaars te ontdekken. Men weet helemaal niet wie zij zijn, of vanwaar zij kwamen.

Natuurlijk zullen wij onze lezers trouw

op de hoogte houden van de vorderingen, die het onderzoek in deze geheimzinnige moordzaak maakt.

Brand liet de krant zakken.

Eindelijk stamelde hij:

— Dus, moordenaars. Nu, wij krijgen met bandieten te doen, lijkt wel. Zij hebben zeker de derde man vermoord, om des te minder te hoeven delen. Wie zou het zijn? Stone?

— Dat weet ik natuurlijk niet, maar het lijkt mij waarschijnlijker, dat het niet Stone geweest is, daar hij de man was, die het hele plan heeft bedacht. Hoe het zij, wij zullen het gauw genoeg weten!

— Hoezo?

— Wel, wij zullen op onderzoek uitgaan. Het is voor ons van belang te weten hoe die kerels er uitzagen. Laten wij snel ontbijten en dan er op uit!

De mannen haastten zich met hun ontbijt, en lieten zich daarop met een taxi naar het huis brengen, waar de misdaad had plaats gevonden.

Door zich uit te geven voor Londense detectives, die telefonisch waren gewaarschuwd, hadden zij niet veel moeite een volledige beschrijving van de drie mannen te krijgen van de portier.

In een van de beide moordenaars herkenden zij direkt Stone, wiens uiterlijk hun al door Henry, de oude bediende van Douglas Prince was beschreven.

De andere was een kleine gitzwarte man, met een opmerkelijk laag voorhoofd en grote gele tanden, die een beetje vooruitstaken.

Meer hoefden de beide vrienden niet te weten.

Zij bezichtigden alleen nog even het vernielde meubel en het bleek hun daarbij, dat het stuk verborgen moest zijn geweest in de dikke achterwand van de secretaire, die niet massief was, maar hol.

Gewapend met deze kennis verlieten Raffles en Brand het huis weer, om snel naar Londen terug te gaan.

Aan het kantoor van de scheepvaartmaatschappij hoorden Raffles en Brand, dat zich inderdaad twee mannen aan boord van de « Suffolk » bevonden, zoals

zij hen beschreven.

Stone was zelfs zo brutaal onder zijn eigen naam te reizen.

Het was dus wel zeker, dat hij in het hotel een valse naam had opgegeven.

Om tien uur stond de auto klaar om de beide vrienden weer naar Londen terug te brengen.

Zij hoefden zich nu helemaal niet te haasten, want het vliegtuig van de Grote Onbekende kon een snelheid van ruim 800 kilometer per uur bereiken.

En in een heel wat minder levensgevaarlijk tempo dan de eerste keer, reed Henderson zijn meester en Charles Brand naar de Engelse hoofdstad terug.

De « Sperwer » was gewoonlijk ondergebracht in een van de vele hangaars op het vliegveld te Hansley, op ongeveer een uur rijden per trein van Londen gelegen.

Voor onbescheiden blikken hoefde Raffles niet bang te zijn, want het mechanisme van zijn vliegtuig was door een stalen mantel tegen onwelkome blikken beschermd.

Allereerst reed de auto naar het huis in de Cromwell Street, waar alles in de auto werd geladen wat de drie mannen op hun reis nodig mochten hebben, vooral wapens en munitie, want het krioelde op Cheduba nog van tijgers en wilde olifanten.

Verder namen zij voor twee weken verduurzaamde levensmiddelen mee, maar dit alles als voorzorgsmaatregel, daar zij bijna zeker gelegenheid te over zouden hebben overal vers voedsel te krijgen.

Tenslotte werden reiskleren, kaarten, een kompas, verrekijkers, jachtmessen, buksen en andere onmisbare zaken ingeladen.

Daarna werd een stevige lunch gebruikt en de reis begon met het vertrek uit de Cromwell Street.

Henderson deed over de afstand naar het vliegveld niet veel langer dan de trein. De auto reed om drie uur in de namiddag het vliegveld op, en hield stil voor een grijs geschilderde hangar van gegolfd plaatijzer, waarin de « Sperwer » was ondergebracht.

De auto kwam in de plaats van de

vliegmachine, alles werd overgeladen en het vliegtuig werd naar buiten gerold.

Zo snel mogelijk stapten de drie mannen in, nadat de loods weer gesloten was en een ogenblik later steeg de vliegmachine op; de reis was begonnen. Raffles was van plan nog diezelfde dag naar Genua te vliegen, een kleinigheid voor de « Sperwer », want de afstand van Londen naar deze Italiaanse stad in rechte lijn bedraagt ongeveer 900 kilometer en zou dus door het vliegtuig in minder dan twee uren worden afgelegd.

Ongeveer twintig minuten, nadat de machine was opgestegen, kregen de reizigers al de Franse kust in het oog en tien minuten later vloog de « Sperwer » over Amiens.

Zonder zich ergens op te houden of te landen, vlogen de drie reizigers over het noorden en het oosten van Frankrijk, over de stad Dijon, het Juragebergte en het meer van Genève.

Ruim een uur nadat zij de Engelse hoofdstad hadden verlaten, zweefden de reizigers boven de Alpen, die hier de grens vormden tussen Frankrijk en Italië.

En toen zij weer naar de vlakte wilden afdalen, gebeurde het ongeluk, dat de reisplannen van Raffles totaal zou wijzigen.

Reeds toen het vliegtuig boven de hoge toppen van de bergen zweefde, nu veel minder snel, omdat zij zich in een dunne, hele ijle luchtlaag bevonden, werd de aandacht van Brand en Henderson getrokken door een paar geweldig grote arenden, met een vlucht van bijna vijf meter, die voor de machine uitvlogen.

De roofvogels waren blijkbaar nijdig over de schending van hun gebied en hun gekrijs was zo luid, dat het zelfs boven het motorengeloei te horen was.

Toen het vliegtuig zich op een hoogte van drieduizend meter bevond, keerde een van de arenden zich onverhoeds om en stortte zich met doodsverachting op de mechanische vogel, die hij waarschijnlijk voor een vijand aanzag.

Raffles probeerde de botsing nog te

ontwijken, maar het was al te laat, de schroef had de ontzaglijke vogel getroffen.

Het dier werd dodelijk gewond, maar ook de schroef was beschadigd en onbruikbaar.

Brand had van schrik een schreeuw gegeven, maar Raffles verloor zijn tegenwoordigheid van geest niet.

Hij zette direkt de motor af, die nu geen nut meer had en besloot in een glijvlucht te dalen. Dat was nu hun enige kans op redding.

In een ontzaglijke spiraal begon de « Sperwer », gebruikmakend van de vaart, die hij nog altijd had, te dalen.

De minst onvoorzichtige beweging, de geringste onoplettendheid kon nu de dood betekenen.

De drie reizigers hoorden niets anders dan het zuigend geluid van de lucht tegen de vleugels van het toestel, een hele eigenaardige gewaarwording, na het voortdurend roffelend geluid van de schroef en het snorrend gebrom van de motor.

Snel werden de voorwerpen op aarde duidelijk zichtbaar, heuvels, bomen, huizen en velden begonnen zich af te tekenen.

En inmiddels daalde de machine tot op 1000, 800, 500 meter.

Bleek en onbeweeglijk zaten Charles Brand en Henderson in hun zetels achter de piloot.

Het gevaarlijkste ogenblik kwam nu, want ieder vlieger weet wel, dat zijn leven veel meer gevaar loopt op geringe hoogte, dan wanneer hij zich op 400 of 500 meter boven de grond bevindt, wegens de verraderlijke « windkuilen » en « luchtvalen », die men op die hoogte vindt.

Op 60 meter hoogte zocht Raffles nog altijd zijn spiralen draaiend, naar een goed landingsterrein en hij dacht er één gevonden te hebben in de buurt van een kleine stad met schilderachtig witte huisjes.

Het was een hele grote wei, omringd door hoge bomen.

Eindelijk streek de « Sperwer » neer en raakte de bodem even licht als een duif, die zich op het dak van zijn hok

neerzet.

Raffles slaakte een diepe zucht, toen de landing geslaagd was... dat was alles.

Zwijgend drukte Brand hem de hand en Henderson bromde tussen de tanden:

— Voor de zoveelste maal heeft hij ons het leven gered en als ik er een woord over durf kikken, dan krijg ik nog op mijn duvel ook.

De drie mannen verlieten het vliegtuig en gingen dadelijk de schade opnemen. Die was heel groot want de beide bladen van de schroef waren niets meer dan korte stompjes, zij had alleen nog maar als brandhout waarde.

En het ongeluk wilde, dat er geen reserveschroef aan boord was.

Hij zou naar Londen terug moeten keren, om een andere schroef te halen en daarmee zouden zeker dagen verloren gaan.

Intussen waren van alle kanten boeren en bewoners van het stadje komen aanlopen, die nieuwsgierig en verschrikt naar de de gebroken schroef staarden.

Raffles liep op een van hen toe en vroeg glimlachend, in het Italiaans:

— Kunt u mij ook zeggen, vriend, waar wij hier ergens zijn?

— Dit stadje is Alba, mijnheer, antwoordde de man.

— Is er van hier een spoorlijn naar Genua?

— Ja zeker, al maakt hij een grote omweg.

— Ik dank u, antwoordde Raffles. Dan zullen wij onze machine daarmee laten vervoeren, want zij is helaas onbruikbaar geworden.

Hij wendde zich nu tot zijn beide reisgezellen en ging in het Engels verder:

— Er is niets aan te doen, vrienden. Wij zullen onze trouwe vogel hier in Italië moeten achterlaten, het zou veel te lang duren als wij moesten terugkeren, om een nieuwe schroef te gaan halen. Wij zullen te Genua eenvoudig aan boord gaan van de « Suffolk », dat is alles. Wij zijn dan in de buurt van onze twee schurken en zullen hen niet uit het oog verliezen.

En zo werden de autoriteiten van het

stadje Alba gewaarschuwd; de machine werd gedemonteerd door bekwame werklieden, onder toezicht van Henderson en vervolgens naar Genua gestuurd, waar zij werd ingepakt en dadelijk als vrachtgoed aan het adres van Lord William Aberdeen, vliegveld te Hansley, werd verzonden.

Een dag, nadat de drie Engelsen in Genua waren aangekomen, arriveerde daar de mailboot « Suffolk ».

Raffles had al voor passage gezorgd en men hoefde dus niets anders te doen dan zich in te schepen.

Raffles was nauwelijks twee uur aan boord, of hij had Stone en zijn medeplichtige, die Drummer bleek te heten, tussen de reizigers ontdekt...

De reis werd zonder moeilijkheden volbracht en drie weken na het vertrek uit Portsmouth meerde de « Suffolk » in Bombay.

Raffles had zelfs geen poging gedaan Stone het document van Ram Bahadur afhandig te maken, wel wetende, dat hij zich daardoor aan het grootste gevaar zou blootstellen.

Van Bombay uit zetten Stone en Drummer de reis per trein voort, over Calcutta en weer een week later waren zij in Lami, tegenover het eiland Ramri, aangekomen op tien mijlen afstand van hun doel en zonder te weten, dat drie vastberaden Engelsen nog altijd op hun spoor waren...

HOOFDSTUK VII.

DOOR HET NOODLOT ACHTERHAALD

Nu kwam voor Raffles en zijn vrienden het moeilijke gedeelte van de hele onderneming nog.

Want in de schaars bevolkte streken, waar zij doorheen moesten, zouden zij veel meer in het oog lopen, dan in het overige gedeelte van India, en Stone en Drummer waren er de mannen niet naar zich op de vingers te laten kijken; voor een misdaad meer of minder zouden zij niet terugschrikken.

Raffles besloot dus, dat hij en zijn reisgenoten zich zouden vermommen als Brahmanen, want die waren nog het talrijkst op het eiland Cheduba.

Van een inlander kochten zij de nodige kleren en daarna maakten zij hun gezicht donkerbruin met behulp van de kleurstof, die Raffles uit voorzorg had meegenomen.

In deze vermomming hadden zij gezien hoe Stone en Drummer in de kleine haven van Lamu een inlandse prauw hadden gehuurd, waarmee zij naar Cheduba zouden oversteken.

Zij deden hetzelfde en een paar uur later zetten zij voet aan wal in de kleine havenplaats van het eiland.

Hier bleek het, dat Stone en zijn metgezel hen twee uur voor waren.

Zij hadden paarden en een gids gehuurd, maar niemand wist te zeggen waar zij heen wilden gaan.

Daar echter nu hun vermomming overbodig was, aangezien zij het doel naderden en de wijde kleren van de

Brahmanen alleen hinderlijk waren bij het verborgen dragen van de geweren, legden zij hen weer af en meldten zich bij de havenautoriteit aan als Londen- se ontdekkingsreizigers, die zich op de hoogte kwamen stellen van de flora en fauna van het eiland, waar in het geheel niet meer dan drieduizend mensen woonden, met hoogstens honderd Engelsen, over het hele eiland verspreid.

Maar plotseling schoot Raffles iets te binnen toen zijn blik op Busto, de terrier viel, die de reis natuurlijk had meegemaakt.

Nog altijd had hij het stukje van de rode halsdoek bij zich; zou de hond in staat zijn het spoor weer op te nemen, na het op het perron van het Charing Cross station te Londen te zijn kwijtgeraakt?

In ieder geval was het spoor hier nog vers, want de gids was niet lang geleden met de beide Europeanen vertrokken.

Het was dus wel te proberen.

Raffles liet zich precies de plek wijzen, waar de gids en de twee Engelsen vertrokken waren en haalde toen het stukje doek uit zijn zak, waaraan hij Busto liet ruiken.

Brand en Henderson stonden met spanning toe te zien.

Zou de hond op het spoor aanslaan, of zou de lucht aan het stukje doek niet sterk genoeg meer zijn?

Enige ogenblikken draaide Busto om

zijn eigen as, richtte de schrandere kop hoog op, keek Raffles eens aan en begon daarna ijverig te snuffelen.

En plotseling schoot hij met een kort nijdig geblaf vooruit, met de neus op de grond.

Hij had het spoor gevonden, dat aan het station van de Engelse hoofdstad was afgebroken.

Hij riep Busto terug, en legde de hond aan de lijn.

Daarop huurde hij een sterke ossenwagen, die door twee zebus getrokken werd.

Maar het aanbod, dat de verhuurder hem deed, om hem een gids mee te geven, sloeg Raffles glimlachend af; Busto zou hem een gids zijn, zoals hij er geen betere zou kunnen verlangen.

De drie mannen waren echter niet van plan zelf in de kar te gaan zitten, want er bestaat bijna geen voertuig te wereld, dat meer vergt van het menselijk uithoudingsvermogen dan een Indische Ossenkar; of het moest misschien een Brabantse boerenkar zijn.

De reizigers zouden zelf te paard reizen.

Ook deze rijdieren huurden zij van een inwoner in de kleine havenstad en zij kregen drie kleine, maar heel sterke en vlugge bergpaarden, met lange staarten en gespierde poten.

Aldus uitgerust, konden zij de tocht in het onbekende beginnen, geleid door Busto.

Een vrij goed gebaande weg strekte zich voor hen uit, die Busto zonder aarzelen insloeg.

Hier ontmoetten zij een inlandse visser, die Raffles in de landstaal vroeg waar de weg heen liep.

De Indiër keek Raffles met zijn zwarte ogen een ogenblik onderzoekend aan en antwoordde toen:

— Deze weg loopt over de hele lengte van het eiland. Er liggen drie vrij grote plaatsen en zeven dorpen aan.

— Heeft deze weg zijwegen?

— Vier, drie rechts en een links.

— Hoelang duurt de tocht dwars over het eiland?

— Als u vlugge paarden hebt en u laat de zebus achter, een volle dag, met

de ossewagen twee dagen, wanneer tenminste de zebus niet koppig worden. U bent een blanke, u zoudt niet weten hoe u hen weer in beweging zoudt moeten krijgen...

— Ik dank u voor uw inlichtingen, vriend, zei Raffles, terwijl hij de man een geldstuk toestak. Wij zullen ervan profiteren. Zeg mij alleen nog even of onze weg voert langs bouwvallen, tempels of andere bezienswaardigheden.

— Er is 'n verlaten tempel, op acht uur hier vandaan, die van Vishnoe. Hij is eens half vernield door een aardbeving, anderhalve eeuw geleden.

En met deze woorden vervolgde de inlander zijn weg, zonder zich verder nog om de vreemdelingen druk te maken, en na het geldstuk met een werkelijk koninklijk onverschillig gebaar in de plooiën van zijn kleed te hebben laten glijden.

Busto was intussen al ongeduldig verder gelopen; het was duidelijk, dat het dier het spoor met grote zekerheid volgde.

Raffles liet de zweep klappen en de zebus trokken weer aan.

De weg voerde al gauw door een dicht woud van kurkeiken, tamarindebomen, waaraan ook India rijk is, omslingerd met een warnet van vuistdikke lianen.

Niets was te horen dan nu en dan het schelle geblaf van een hondsaa, of de schreeuwen van de papegaaien en dan vooral het krassend gepiep van de houten assen van de ossenkar.

Raffles had zijn aandacht alweer aan Busto besteed.

Het dier stond nu stil en snoof de lucht op, die het tegemoet kwam.

— Hij ruikt iets verdachts, zei Raffles zacht. Laten wij oppassen!

De kleine karavaan stond even stil en een ogenblik later kwam er een Indiër uit het bos te voorschijn, alleen met hoofd- en heupdoek bekleed, en die een dikke stok in de hand droeg. Met een vlijmscherpe dolk in zijn gordel, vormde dit wapen zijn enige uitrusting.

— Zou dat misschien hun gids zijn, die zij teruggestuurd hebben, om niet op de vingers te worden gekeken? vroeg

Brand zacht.

— Dat is een voortreffelijke inval van je, Charles, antwoordde Raffles. Wij zullen het eens vragen.

De Indiër was nu de kleine troep genaderd en wilde zwijgend voorbijlopen.

Maar Raffles hield hem 'n paar geldstukken voor en vroeg toen glimlachend:

— Die zult u zeker wel willen verdienen, vriend?

— Ja, Sahib antwoordde de man, met schitterende ogen.

— Bent u een gids?

— Ja, Sahib.

— U hebt een tweetal Europeanen de weg gewezen?

— Zo is het.

— Zijn zij hier ver vandaan?

— Drie uren lopen, bij de tempel van Vishnoe.

De geldstukken beschreven een boog door de lucht, de Indiër ving ze beiden handig op, liet in een grijnslach al zijn blinkende, witte tanden zien en ging verder.

— Zou het daar dus zijn? mompelde Raffles, half voor zich heen. Wel, waarom niet? Meermalen heeft een vervallen tempel gediend om schatten te verbergen. Wij zullen het gauw weten. Vooruit vrienden! Wij naderen het doel van onze reis.

Een keer ontmoetten de reizigers een grote troep erbarmelijk schreeuwende en tierende apen, die hen wel leken uit te jouwen, zittend op de laagste takken van de eeuwenoude bomen.

Toen zij ongeveer twee en een half uur hadden gereisd, begon de duisternis langzaam te vallen.

Onder de zware bomen met hun dichte kruinen, was het al schemerig.

Plotseling stond Busto weer stil en gromde zachtjes.

Raffles had zijn geweer vaster gegrepen en wees nu zwijgend naar een punt in de verte.

Daar schemerde aan de rechterkant van de weg, diep in het woud verborgen, iets wits, de overblijfselen van een of ander gebouw.

— Dat moet de Tempel van Vishnoe zijn. Wij kunnen nu niet verder gaan met de wagen, want het piepen van de

assen zou ons verraden en de kerels zouden ons uit een hinderlaag kunnen neerschieten.

Met een paar vleierende woordjes in de taal van de Hindoes, kreeg Raffles er de zebus toe, van de weg af te wijken en de wagen een dertigtal meters, onder het dicht gebladerte van het bos te trekken.

Hier werd halt gehouden.

Ook de drie mannen stegen af en bonden de paarden aan een boomtak.

De jukken van de zebus werden losgemaakt en dadelijk knielden de dieren uit zich zelf neer en strekten zich naast de trekboom van de wagen uit.

De drie mannen hadden hun geweren gegrepen en drongen nu verder het woud in.

Zij hoefden niet bang te zijn, dat men hen zou ontdekken, want de bevolking was hier heel dun gezaaid en al die tijd waren zij niet meer dan een half dozijn inlanders tegen gekomen.

Snel begon de avond te vallen.

Maar duidelijk waren de overblijfselen van de oude tempel te zien, waarvan nog een groot gedeelte overeind stond.

Binnen twintig minuten hadden zij de verwilderde omheining bereikt, die in vroeger eeuwen de tempel omgaf.

Zij kropen door een gat in die hoge heg en bleven een ogenblik stil zitten, luisterend naar het minste geluid, de vinger aan de trekker.

Toen scheen het hun alsof hun oog een zwak schijnsel opving, dat uit het hoofdgebouw van de tempel naar buiten drong.

Op hun buik voortkruipend, bereikten zij een uit de hengsels hangende deur.

Het schijnsel was nu sterker zichtbaar.

En plotseling ving hun oor het gerinkel van goudstukken op; daarin konden zij zich niet vergissen.

Maar boven dat geluid uit klonken ruziënde stemmen...

De drie mannen drongen naar binnen.

Zij stonden aan de ingang van een grote zaal en daar stond een lantaarn op een half in de grond weggezakt altaar, die het zwakke licht verspreidde, dat zij net hadden gezien.

Twee mannen stonden bij dat altaar, dat bedekt was met zakken, waarvan er een paar geopend waren, zodat de inhoud te zien was, goud en edelgesteenten.

En toen gebeurde er iets, wat Raffles niet had kunnen voorkomen, zo snel en onverwachts speelde het zich af.

De grootste van de twee mannen trok een lang mes uit zijn broekzak en stootte het met een grove vloek in de borst van de ander, die met een doffe kreet achteruit wankelde en toen ruggelings op de stenen van de tempelzaal viel.

Raffles uitte een kreet van afschuw en hief zijn geweer op.

Hij wilde iets brullen, iets roepen, maar een luide gil, zo doordringend en afgrijselijk als de drie mannen nooit hoorden, deed de woorden in zijn keel blijven steken.

De moordenaar sloeg naar iets, dat

zich aan zijn been scheen te hebben gehecht...

— Een slang! schreeuwde Raffles. Een diamantslang!

Stone, want hij was het, die de ander had neergestoken, slaakte nogmaals een rauwe kreet en vertrapte het ondiep, dat hem de dood had gebracht, onder zijn hielen.

— Kunnen wij hem nog redden? hijgde Brand. Al heeft hij iemand vermoord...

— Te laat, Charles, antwoordde Raffles ernstig. De beet van een diamantadder is steeds dodelijk, daar is geen kruid tegen gewassen! Kijk maar, de moordenaar ligt al bijna stil. Kom, laten wij hier niet blijven, een hogere macht heeft hier al uitspraak gedaan. Wij zullen aan de zoom van de weg overnachten en morgen, als wij goed kunnen zien, zullen wij hier terugkeren en doen wat er nog te doen valt.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

De Vermoorde Compagnon

11 Spannende Oorlogsboeken

VOORHEEN fl. 88,90

NU VOOR SLECHTS fl. 28,85

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand

Afschuwwekkende, meedogenloze realiteit

Deze zeer bijzondere serie begint met de meest gelezen oorlogstrilogie door TH. PLIEVIER — 1. MOSKOU (Het begin). Het grootste epos van de Duits-Russische strijd in modder en sneeuw — 2. STALINGRAD (Het keerpunt). De tragische en aangrijpende vernietiging van het zesde Duitse leger — 3. BERLIJN (Het einde). Duitslands ondergang en bezetting. Bijna 1400 blz. Voorheen fl. 26.70. — 4. DE GOUDEN TAFEL (406 pag.) — 5. HET VLEES IS GEDULDIG (474 pag.), twee realistische, schokkende oorlogsromans van W. HEINRICHS. Voorheen fl. 23.80 — 6. IN ZOEKLICHT EN AFWEERVUUR. Het adembenemende en spannende boek van Guy Gibson over de bombardementsvluchten boven Duitsland, 414 pag. Voorheen fl. 6.90 — 7. VERRADER IN OPDRACHT. Alexander Klein schreef deze keiharde spionage-roman. 350 pag. Voorheen fl. 6.90 — 8. SPOREN IN DE LUCHT, de gruwelijke oorlog in de lucht komt in dit boek van James Aldridge wel zeer scherp tot uiting, 341 pag. Voorheen fl. 7.90 — 9. INTERNATIONALE ZONE door Reinhard Fedemann. Een boek, geladen met een buitengewone spanning. 213 pag. Voorheen fl. 5.90. — 10. DE ONSTERFELIJKE SERGEANT door John Brophy. Het harde epos van de meedogenloze woestijnoorlog. 217 pag. Voorheen fl. 4.90. — 11. JACHT OP DE BISMARCK. Dit aangrijpende boek van Frank Bennand zal geen nadere toelichtingen behoeven, 189 blz. Voorheen fl. 5.90.

Deze 11 spannende oorlogsromans (4043 pag.) kostten voorheen fl. 88.90. Nu, elk boek gebonden, in een moderne plastic band, voor de ongelooflijk lage prijs van totaal slechts fl. 28.85.

De boeken zijn alleen voor rijpere lezers. Men vermeldt bij bestelling: « Serie C ». (De boeken zijn ook afzonderlijk verkrijgbaar: 1 t/m 8 à fl. 2.95, 9 t/m 11 à fl. 1.75 per stuk).

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand.

Boekhandel H. NELISSEN — AMSTERDAM

Leidsegracht, 108 - Postr. 60092 - Tel. 31791 - Gem. Giro N 2266

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden « Oorlogserie C ». Het bedrag van fl. 28,85 / de 1e termijn van fl. * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor remboeurskosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

L.L.

NAAM :

ADRES :